

Άγιος Κωνσταντίνος Ορμήδειας Κύπρου († 1 Ιουλίου) (Δρ Χαραλάμπης Μ. Μπούσιας, Μέγας Υμνογράφος της των Αλεξανδρέων Εκκλησίας)

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

Ο Άγιος Μάρτυς Κωνσταντίνος ο Νέος, της Ορμήδειας

Η μνήμη του τιμάται την 1η Ιουλίου.

Ένα τροπάριο μαρτυρικό που συχνά ακούμε στην Εκκλησία μας λέει: «Μάρτυρες Χριστού, πάντα τόπον αγιάζετε»! Κάθε τόπος, κάθε σπιθαμή γης της ευλογημένης μας πατρίδος πράγματι έχει ποτισθεί και έχει αγιασθεί με τα αίματα των Μαρτύρων της πίστεώς μας, αυτών που για την αγάπη του Χριστού «έφραξαν στόματα λεόντων, έσβεσαν δύναμιν πυρός, έφυγον στόματα μαχαίρας, ελιθάσθησαν επρίσθησαν επειράσθησαν» (Εβρ. ια 33, 34, 37). Μέσα στο πέρασμα των αιώνων οι Χριστιανοί, άνθρωποι, «ομοιοπαθείς ημίν» (Ιακ. ε 17), άνθρωποι σαν εμάς που φοράμε σάρκα γήϊνη, σάρκα φθοράς, με τη ζέση της ψυχής τους, της δοσμένης ολοκληρωτικά σ' Εκείνον, που αποτελούσε την ακρότητα, το έσχατο των εφετών της, δέχθηκαν για χάρη Του να υποστούν κάθε είδους μαρτύριο. Όταν η καρδιά του ανθρώπου φλέγεται από έρωτα αψηφά κάθε κίνδυνο προκειμένου να αρέσει η να βρεθεί κοντά στο αγαπημένο του πρόσωπο. Και ο Χριστιανός που φλέγεται από θείο έρωτα αψηφά τους κινδύνους, «εις ουδέν» λογίζεται (Πραξ. ιθ 27) τα βάσανα, τις εξορίες το θάνατο, αρκεί να αρέσει στο Χριστό μας και να αξιωθεί να βρεθεί μια ώρα αρχίτερα κοντά Του, εκεί που δεν υπάρχει «λύπη η στεναγμός, αλλά ζωή ατελεύτητη».

Από θείο έρωτα είχε τρωθεί και ο Άγιος Μάρτυς Κωνσταντίνος ο Νέος, ο Άγιος της Ορμήδειας, ο στρατιώτης της παρατάξεως του Κυρίου, ο οποίος αν και στρατευμένος στο στρατό του γήινου βασιλέως μεταστρατεύθηκε στο στρατό του ουράνιου, του Παμβασιλέως Χριστού, για να μεταφερθεί από τη στρατευόμενη στη θριαμβεύουσα Εκκλησία, στην «Εκκλησία των πρωτοτόκων εν ουρανοίς απογεγραμμένων» (Εβρ. ιβ 23), στο ουράνιο πανηγύρι.

Ο Άγιος Κωνσταντίνος, για να φθάσει στην επιθυμία του μαρτυρίου πέρασε από το αγώνισμα της αρετής, το αγώνισμα της ισάγγελης βιοτής. Δεν φτάνει όμως κανείς εύκολα στο μαρτύριο. Πρέπει να το επιτρέψει ο Θεός, γι' αυτό και ο Απόστολος Παύλος θεωρεί ιδιαίτερη ευεργεσία του Θεού στον άνθρωπο, σ' αυτόν που πιστεύει με θέρμη στον αρχηγό και «τελειωτήν Ιησούν» (Εβρ. ιβ 2), το να έχει αυτός πόθο μαρτυρίου στην ψυχή του· και όχι μόνο ευεργεσία, αλλά και προνόμιο και δώρο. Γράφει: «Ημίν εχαρίσθη ουχί μόνον το εις Αυτόν πιστεύειν, αλλά και το υπέρ Αυτού πάσχειν» (Φιλιπ. α 29). Μαζί με τους τρεις συστρατιώτες του ο Άγιος

Κωνσταντίνος καθημερινά ανάλωνε το χρόνο του στη νηστεία και την προσευχή. Εφάρμοζε τη συνεχή, την αδιάλειπτη προσευχή και την ανάγνωση των Αγίων Γραφών λέγοντας «ως γλυκέα τω λάρυγγί μου τα λόγια σου, υπέρ μέλι τω στόματί μου» Κύριε (Ψαλμ. 118, 103). Η συνεχής αυτή πνευματική επικοινωνία με το Θεάνθρωπο Ιησού, όχι μόνο πλήρωσε την καρδιά του, αλλά και την ξεχείλισε, ώστε από το άντλημα της να ξεδιψά πλήθος λαού, το οποίο στο πρόσωπό του έβλεπε όχι το νεαρό στρατιώτη, αλλά το διδάσκαλο της αλήθειας του Ευαγγελίου της αγάπης. Η προσευχή φώτιζε το νου του Κωνσταντίνου, ενδυνάμωνε την καρδιά του, για να πορευθεί στο δρόμο της πνευματικής τελειώσεως, και να αξιωθεί με τα μικρά και μεγάλα παθήματά του, να γίνει κοινωνός των παθημάτων του Χριστού μας.

Γνώριζε, αν και νεανίας, με «πολιάν όμως φρόνησιν», δηλαδή με γεροντική σύνεση και σοφία, ότι χωρίς παθήματα ο άνθρωπος παραμένει πνευματικά ράθυμος, υπνωτισμένος, αλλότριος της αγάπης του Χριστού. Γνώριζε, ότι εάν δεν θερμανθεί η καρδιά με την επίκληση του Ονόματος του Χριστού, της θείας Αγάπης, αυτή μοιάζει με σβησμένο ηφαίστειο, με θερμαντικό σώμα που δεν συνδέεται με πηγή ενέργειας, με λυχνία ανενεργή, που στερείται δηλαδή πηγή φωτιάς που θα την κάνει να λάμπει «πάσι τοις εν τη οικία» (Ματθ. ε 15). Γνώριζε επίσης ότι μόνο οι κοινωνοί των παθημάτων του Χριστού γίνονται συμμετοχοί και «κοινωνοί της παρακλήσεως» (Β Κορίνθ. α 7), της ουράνιας παρηγοριάς. Άλλωστε το φως της θεογνωσίας, το οποίο εκπορεύεται από τη συνεχή επίκληση του ονόματος του Χριστού μας θερμαίνει την ψυχή, την ενδύει με το θερμαντικό ένδυμα της αφθαρσίας και την οδηγεί προς τους ολόφωτους λειμώνες της επιγνώσεως, της μετάνοιας, της εξομολογήσεως και της κοινωνίας των θείων Μυστηρίων και μέσω αυτών της κοινωνίας των Αγίων Αγγέλων.

Ο Άγιος Κωνσταντίνος υπήρξε για την Ορμήδεια και την περιοχή της Τραχειάδος, όπου ζούσε, ένας πνευματικός καθοδηγητής, ένας ιεραπόστολος και μάλιστα σε χρόνους δύσκολους, στους χρόνους των επιδρομών των Αράβων εισβολέων. Λουσμένος όμως μέσα στο φως του Χριστού και γεμάτος αγάπη και θάρρος υπηρέτησε την τοπική Εκκλησία των πιστών χωρίς να υπολογίζει κόπους, θυσίες, διωγμούς μαρτύρια και θάνατο. Κήρυττε το θείο λόγο, μιλούσε για το Χριστό και τους Αποστόλους Του στις συγκεντρώσεις των πιστών, κατηχούσε τους αμύητους, στήριζε τους αδύνατους, δόξαζε με λόγια και έργα το κράτος του Θεού και ταυτόχρονα με την άμεμπτη και ασκητική πολιτεία του βάδιζε στο δρόμο της τελειότητας, στο δρόμο της αρετής.

Έτσι ο Άγιος Κωνσταντίνος έφθασε και στο μαρτύριο. Κάποιοι από φθόνο είπαν την αλήθεια που πονάει στον ηγεμόνα των Αράβων. Γνωρίζοντας το μίσος του προς

τους Χριστιανούς και θέλοντας να προξενήσουν κακό στον αθλητή του Χριστού, τον διέβαλαν ως Χριστιανό, με σκοπό να τον εξοντώσουν. Ο Άραβας αυτός πειρατής, ο οποίος είχε προσορμισθεί στο λιμάνι της Κωνσταντίας και λεηλατούσε όλη την Κύπρο, συνέλαβε στην Τραχειάδα, το γενναίο στρατιώτη του Χριστού μαζί με τους συντρόφους του και του πρότεινε, για να μη φανεί η άδικη θανάτωσή του, να αρνηθεί την πίστη του. Αυτός μαζί με τους τρεις συστρατιώτες του, καθώς ήταν φυσικό, αρνήθηκε και η άρνησή του αυτή ήταν η απαρχή των βασανισμών του και μάλιστα στην περιοχή όπου αυτός ζούσε, εκεί που σήμερα υπάρχει το σπηλαιώδες προσκυνητάριο του Αγίου, στην άκρη της Ορμήδειας. Ο Κωνσταντίνος μαζί με τους τρεις συστρατιώτες του παρέμενε αγέρωχος και σταθερός στην πίστη και σε κάθε βασανιστήριο απαντούσε με τα λόγια του Παύλου: «Τις ημάς χωρίσει από της αγάπης του Χριστού; θλίψις η στενοχωρία η διωγμός η λιμός η γυμνότης η κίνδυνος η μάχαιρα;» (Ρωμ η 35).

Βλέποντας ο δυνάστης Άραβας ότι δεν κάμπτεται το φρόνημα των γενναίων αγωνιστών της Τραχειάδος διέταξε την αποτομή των κεφαλιών τους. Έτσι ο Κωνσταντίνος και οι σύντροφοί του πήραν τα στεφάνια της αθλήσεως, τα στεφάνια της νίκης, αφού, «εάν και αθλή τις, ου στεφανούται, εάν μη νομίμως αθλήσει» (Β Τιμ. β 5), τα στεφάνια της αιωνιότητος από τα χέρια του Χριστού μας, Αυτού που άξια απονέμει «το βραβείον της άνω κλήσεως» (Φιλιπ. γ 14) στους πιστούς δούλους Του, το βραβείο της προσκήσεώς Του, για συμμετοχή τους στο Δείπνο του ουρανού. Μερικοί πιστοί Χριστιανοί κρυφά την επόμενη νύκτα πήραν τα σώματα των αθλητών του Χριστού και τα έθαψαν με ευλάβεια και σύμφωνα με τα Χριστιανικά ήθη στην κωμόπολη της Ορμίδειας.

Μετά από σύντομο χρονικό διάστημα τα λείψανα των Αγίων Μαρτύρων αναδείχθηκαν πηγή ιάσεων, αφού αμέτρητα θαύματα γίνονταν καθημερινά στον τάφο τους. Κάθε ασθένεια θεραπευόταν ακόμη και η κώφωση των ανθρώπων, αυτών που με πίστη προσέτρεχαν στον ιερό εκείνο τόπο. Διασώζεται γραπτά η θεραπεία ενός ηγεμόνος της Κύπρου, ο οποίος έπασχε από δυσεντερία και κώφωση. Με βαθιά πίστη ήλθε και προσκύνησε τον τάφο του Αγίου Κωνσταντίνου και των συντρόφων του και αμέσως βρήκε τη θεραπεία του. Γεμάτος τότε χαρά και ευγνωμοσύνη διέταξε να κτισθεί μεγαλοπρεπής ναός προς τιμήν του Αγίου Κωνσταντίνου, όπου στο δεξιό κλίτος τοποθέτησε τα χαριτόβρυτα λείψανά του. Έκτοτε έχουμε πολλά βεβαιωμένα θαύματα του Αγίου, που θεωρείται προστάτης και πολιούχος της Ορμήδειας της Κύπρου και που τοιχογραφίες του κοσμούν πολλούς Ναούς της Μεγαλονήσου μας, με πιο παλιούς, αυτόν της Μεταμορφώσεως του Σωτήρος στη Σωτήρα Αμμοχώστου και του Αγίου Αντωνίου στα Κελλιά της Λάρνακος. Η μνήμη του πανηγυρικά τελείται στο φερώνυμο Ναό του στην Ορμήδεια, όπου και ψάλλεται ειδική πανηγυρική Ακολουθία, που περιέχεται στα

«Κύπρια Μηναία». Σ' αυτήν ο Στίχος αναφέρει, ότι ο Κωνσταντίνος, ο γεμάτος από ορμή στρατιώτης, αξιώθηκε να συγχορεύει στον ουρανό με τα τάγματα όλων των ευτόλμων του Χριστού Μαρτύρων:

Κωνσταντίνος, ορμητίας στρατιώτης,

ευσθενών μαρτύρων τάγμασι συγχορεύει.